

Защо брѣзата пази винаги бѣлата си прѣмѣна.

(Горска приказка).

Какво става въ зелената гора? Какво е това шумоление и шептение? Едно дърво се навежда къмъ друго, клонетѣ имъ се допиратъ и цѣлуватъ, — изглежда, че има много да си говорятъ. Трѣбва да има нѣщо важно, защото и малкитѣ птички сж се спотаили да слушатъ.

— Да, има нѣщо важно. Дърветата ще празнуватъ, и джбѣтъ, най-стариятъ отъ тѣхъ, кани всички. Пролѣтъта, съ цѣлото си величие и хубостъ, е вече тукъ, и горскитѣ жители трѣбва да отпразнуватъ нейното завръщане.

Малкитѣ бѣбриви сипки сж пратеници: тѣ разнасятъ поканитѣ отъ дърво на дърво:

— „Утрѣ да си готово, нагизди се разкошно и ела на празника. Трѣбва да се отпразнува тържествено!“.

Тѣ скачатъ по редъ отъ дърво на дърво. Най-напрѣдъ при бука:

— „Поздравъ отъ джба. Утрѣ да дойдешъ на празника“.

Букътъ очаквалъ тази покана. Той билъ нагизденъ. Яснозеленитѣ му красиви листенца блещѣли и клюмнали въ знакъ на одобрѣние.

Редъ било на клена. Колко гиздавъ изглеждалъ той! Кленътъ почервенѣлъ отъ радостъ, когато сипката го поканила. И той билъ се приготвилъ.

Не били забравени и борѣтъ, елата, тополата, ясенътъ — всички били поканени.

По редъ послѣдна била брѣзата. Тя била най-млада и слаба, и всички я смѣтали за дѣте.

— „Сипъ, сипъ! Мила брѣзице, готова ли си и ти? Джбѣтъ те кани на празника!“ чуруликала сипката.

Стройнитѣ нѣжни клонки на брѣзата потреперили като разпуснати на вѣтъра коси.